

Pilkaja

Aprill 2011

Nr. 1

Hind: 2 €

(31,29 EEK)

PILKE- JA NALJAAJAKIRI

KAS SA RIIKI
EESTI
KA NÄED?

See on autori:

Viljar Ansk • Kristiina Kotkas • Tõnn Sarv • Indrek Prodel • Jaanus Sakkis • Marko Pikkat • Aap Inger • Joonas Sildre • Ville Sõkk
Ingrida Meza • Elvi Liiv • Eduard Toor • Aimar Juuse • Heiki Vaher • Andres Raid • Wimberg • Tanu Kukk • Mell Pikk • Veiko Marka
Sven Parn • Urmas Nemvalts • Hardi Volmer • Priit Koppel • Erki Evestus • Ave Nakkur • Kalev Prits • Andrus Tamm • Heinz Valk

Pilkaja

Toimetuse pöördumine

Möödunud aasta ühel kaunis-sombusel oktoobripäeval otsustasid kodanikud Erki Evestus ja Eero Lattu hakata välja andma satiiri- ja huumoriajakirja. Elu siin Eestis tundus liiga tõsiseks kiskuvat.

Kahtlusi küll oli, et kas ikka tasub ja kas materjali jätkub. Sai siis algatuseks

vastav üleskutse interneti avarustele lendu lastud ja ... ennäe – positiivset tagasisidet hakkas lausa hulgi tulema. Täiesti kindlalt oli aeg naljaajakirja juba viljastanud ja ootas vaid ämmaemanda-isandaid sündimistoiminguid läbi viima.

Seepeale lükkasime veendunult rattad

käima ja nüüd on heasoovliku lugeja käes Pilkaja esimene number. Siia, ühtsete kaante vahele, tahame koondada kasuõi osa meie andekate humoristide ja karikaturistide loomingust ning tuua see kord kuus rahva ette hindamiseks.

Olgem lõbusamad, naergem ennast ja seeläbi kogu ühiskond tervemaks!

Sisukaart

1 Hummarduseks karikatuurikunstile

Uiljar Ansko

4 Ütlemissi

Ueiko Märka, Uiljar Ansko

6 Eesti Moodi

Tõnn Saru

8 Mulle isiklikult tundub, et...

Andres Raid

10 Midagi Erilist

Kolleksionäär Hubert Tammik

12 Hoomiks

Joonas Sildre

14 Uana Nali

Aastast 1926

15 Noor nali

Koolinoorte kilde

16 Uenemaal tasub kogeleda

Eduard Tüüri reisimuljeid

17 Tare tareke

Muinasloo vestab Andrus Tamm

18 Must huumor

Mell Pikk luuletab ja illustreerib

19 Holm tulnukat Tallinnas

Wimberg

20 Aprillikuu horoskoop Hoomiks „Uued sepad”

Ennustab ja joonistab Sven Pärn

22 Nuputamist

Ajaviide leidlikele

23 Huumorikool/Haebused

Uued lahendused ja ettepanekud

24 Pirko ristsõna

Tagakaas

Ave Nahkuri „Meie küla eided”

Hummarduseks karikatuurikunstile

Tekst ja karikatuurid Uiljar Ansko

Huumorimeelt peetakse üheks pädevamaks intelligentsuse mõõdupuuks. See on võime näha probleemide pahu-külge või libaolemust ning heal juhul mõne vaimuka sententsiga maandada ka nendest tekitatud pinget. Läbi aegade on ta olnud vaimu tõhusaimaks sõjarelvaks võimu vägivalla ja nõmeduse vastu.

Kõrvuti käepäraseima sõnalise satiiriga on väidetavasti juba aastatuhandeid kasutatud ka visualiseeritud pilke- või naljavormi karikatuuri näol. See annab käsitletava asjaolu või tegelase koomiliseks tajumiseks uue mõõtme – nägemismeele. Kui jutufraas võib nii-öelda ühest kõrvast sisse ja teisest välja minna, siis joonistatud pilt kõigi oma nüanssidega ei kao kusagile. See jõuab läbi meie kõige informatiivsema tajuanalüsaatori paratamatult hallide ajukoorerakukesteni ning kutsub varem või hiljem vähegi huumorimeelt omavas vaatajas esile ahhaa!-elamuse ja sellega kaasneva emotsionaalse reaktsiooni – muigest naerupahvakuni.

Niisiis – karikatuuri hea nime taastamiseks tahaksin väita, et see on rikkam kui tavakunst, mis pakub rõõmu ja naudingut vaid meie ilumeelele. Karikatuur annab meile peale esteetilise elamuse suurepärasest vormist (sest hea karikatuur võiks ju olla ka graafiliselt laitmatu) veel midagi rohkemat. Ta paneb tööle kogu meie mõtlemisvõime ja isegi alateadvuse ning avastab ja rahuldab enamuses meist selle salapärase seitsmenda (või kes-teab mitmenda?) meele – huumorimeele.

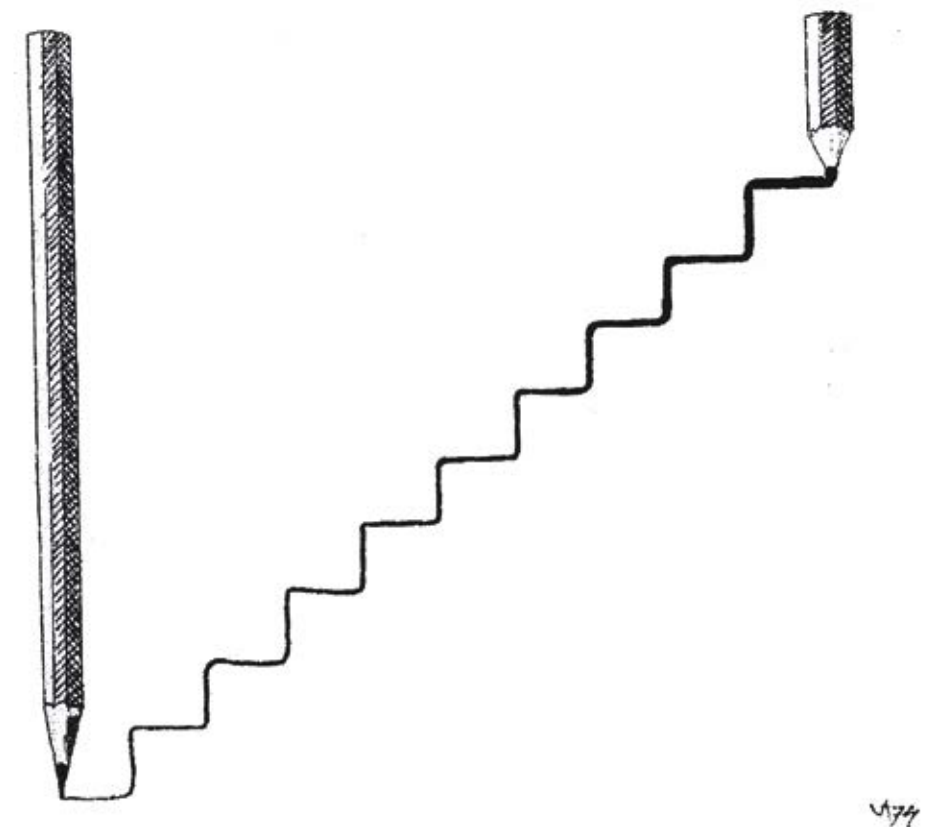
Karikatuurikunsti ajalugu ulatab välja Egiptuse vaaraode aegadesse. Võib-olla

lustisid juba ka meie rikkaliku karvakasvuga esivanemad esimesi grotesksete vormidega kividukjakesi vaadates? Keskajal olid karikatuurid rohkesti kasutusel usupuhastuse käigus.

Karikatuuri kuldaeg Euroopas algas aga seoses suurte sõdade ja revolutsioonidega XVIII-XIX sajandil. Seda žanri on viljelenud suured kunstnikud-karikaturistid Honore Daumier, Francisco de Goya, James Gillray, William Hogarth ja teised. Aga ka Piibli illustreerija, ühe maailma viljakaima graafiku Gustave Dore rikkaliku loomingu hulgas leidub hulganisti karikatuure.

XX sajandil jätkus karikatuurikunsti võidukäik – rahuaegadel mahedama huumoriga, sõja-aastatel ja külma sõja perioodil räige satiirina. Karikatuuride graafiline vorm kohanes kiiresti muutuvate moejoontega. Parimad karikaturistid on kantud Euroopa ja USA kunstiajalukku.

Ka Eesti karikatuuril pole midagi häbeneneda. Siin leidub vähemasti kaks maailmakuulsat nime: Viljandis sündinud ning seal ka surnud Franz Burckhard Dörbeck, keda peetakse üheks Berliini karikatuuri rajajaks, ja hiljuti USA-s surnud ning tuhana Tallinna

Metsakalmistule kodumulda maetud Edmund Valtmann – esimene eestlasest Pulitzeri preemia laureaat.

Aga tunnustust on jagunud ka paljudele teistele Eesti karikaturistidele. Juba 1930-te alguses kuulusid meie tipptegijad Otto Krusten ja Gori Põhjamaade kahekümne ühe parima karikaturisti hulka, kes olid valitud esinema suurejoonelisel rändnäitusel Euroopas.

Hiljem trükiti meie paremaid (Jaan Jensen, Hugo Hiibus, Edgar Valter jt.) nõukogude karikatuurimeistrite sarjas. Ka uus põlvkond noori andekaid karikaturiste tõi Eestisse auhinnalisi kohti rahvusvahelistelt karikatuurivõistlustelt. Üks neist, Priit Pärn, on tõusnud maailmatasemega multifilmitegijaks.

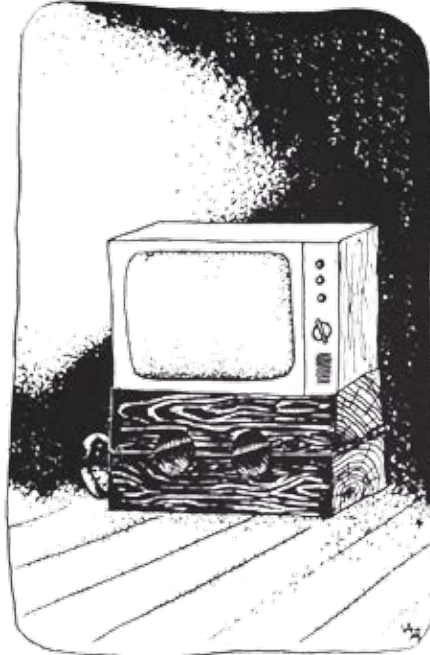
Multifilme joonistama on läinud teisedki meie head pilapilditegijad. Eks olegi see loogiline rida: karikatuur... koomiks... multifilm – panna karikatuurid liikuma! Teisest küljest aga – kas see ei vähenda vaataja aktiivsust, tema fantaasia võimalusi? Üks hea paljukihi-line karikatuur kaalub üles nii mõnegi jooksva filmiriba.

Muret teebki senise kõrgetasemelise karikatuurielu järsk soikumine taasiseiseisvunud Eestis. Suurematel päevalehtedel ja nädalaväljaannetel on küll omad vaieldamatult andekad palgalised karikaturistid ja šaržistid, toimuvad veel mõned karikatuurivõistlused (Viljandis, Tartus jm.), kuid enamikul endistest ja uutest pilapiltnikest pole väljundit.

Ainuke huumori ja satiiriajakiri “Pikker” lõpetas ilmumise juba 1994. aastal, tema reanimatsioonikatsed (1995, 2000-2001) nagu ka uute naljaväljaannete loomise üritamised (“Jokker”, “Pask-in”, “Kirp” jt.) on korduvalt ebaõnnestunud. Rahvas aga armastab naerda! Kas on probleem huumorimeeleta võimulolijate hirmus osutada naerualusteks? Või pole tänases Eestis midagi taunimisväärtset, mille üle naerda?

Võib-olla on karikatuuri kriisiseis tin-

gitud sellest, et praeguses bürookraatlikus maailmas ei kuulu karikatuur kellegi pädevusse. Karikatuurivalimikku ei peeta ei kunstiks ega kirjanduseks ega muuks... Päevakajalisem osa pilapildindusest – poliitiline ajalehekarikatuur kuulub ehk ajakirjanduse hõlma alla (Ajakirjanike Liit ei kuulu teatavasti Eesti Vabariigis loomeliitude hulka!). Aga filosoofiline näitusekarikatuur? Mujal maailmas on karikatuur enamasti kunstina respekteeritud.

Eestiski on kutseliste karikaturistide kõrval selle žanriga tegelenud ka meie kuulsamad kunstnikud – Ants Laikmaa, Kristjan Raud, Eduard Viiralt, Evald Okas ja paljud teised. Eduard Viiralti graafilised lehed “Põrgu”, “Kabaree”, “Poeet kõneleb kividele” jt. on tänapäeva mõistes suure üldistusjõuga kõrgetasemelised karikatuurid, mida võib julgesti kõrvutada selliste Euroopa karikatuuri klassikute nagu Francisco de Goya, Gustave Dore või teiste paremate töödega.

Nõukogude ajal oli karikaturist, ENSV rahvakunstnik Jaan Jensen, hulk aastaid koguni kunstnike liidu esimees. Praeguseks on aga karikatuuri maine Eestis nii madalale salatud, et kunstnike elulugudest naljalt karikatuuride tegemise fakti

ei leia – on see siis kunstnike endi või toimetajate vastav hoiak? Mõned suurepärased groteskiviljelejad (Ave Nahkur, Marko Mäetamm, Mark Kostabi jt.) ei teagi, et nad on head karikaturistid.

Hoiaku muutmisest peabki alguse saama karikatuurikunsti rehabilitatsioon Eestis. Peame taas üle saama oma loomupärasest alaväärsuskompleksist ning õppima imetlema ja austama meie karikaturistide vaimukust, teravat silma ja osavat pliiatsit (sulge, pintsli...).

Eesti vajab hädasti erapooletut parteideülest huumoriajakirja, kus iga erakond võiks saada veeru või lehekülje materdamaks konkurente ehk kiitmaks iseennast. Mudamaadlus kanduks niivisi parlamendist ja parteilisest ajakirjandusest üle ühe žurnaali veergudele, kus lugejal-vaatajal oleks lihtsam võrrelda erakondade intelligentsuse taset sellise universaalse mõõdiku nagu huumorimeele kõverpeegli läbi.

Kuidas siis toimub maailmaparandamine karikatuuri abil? Olukorras, kus kogu elu on kõvasti kiivas, ei märkagi kõigega harjuma sunnitud rahvas enam varsti seda, kui järjekordne ühiskonnategelane kogu värki veel veidi rohkem viltu lükkab. Karikaturisti ülesanne on olukorda pisikese liialdamise läbi veelgi viltusemana näidata, et selle ümberkukumise ohule õigeaegselt tähelepanu tõmmata. Karikaturist lükkab oma kujutatava nähtuse meelega kriitilise viltuasendini, et vaataja seda instinktiivselt õigeks tõukama hakkaks. Loodetavasti jääb see “parandamise” soov vaatajale ka edaspidiseks alateadvusesse. Ilu ja harmoonia taastamise läbi saabki päästetud maailm...

Loodan, et see esseekatsetus suudab veidigi tõsta karikatuurikunsti mainet ning aitab leida talle väärikat kohta Kaurite Kunstide Parnassil. Eesti rahvale soovin aga huumorimeele säilitamist ja arendamist ka keerulistel aegadel.

Naergem end vabaks!

Autorist: Viljar Ansko

Viljar Ansko (luuletajanimega Kaarna) on sündinud Tartus 17. mail 1948. aastal. Lapsepõlv möödus Tootsi-lugude kandis Kaareperes, koolipõlv ja noorusaastad Kohtla-Järve karmi kuulsusega töölisasulas Sompas. 1970. aastast elab Läänemaal Risti alevikus. Tartu Ülikoolis on ta korduvalt õppinud psühholoogiat ning lõpetanud lõpuks arstiteaduskonna. Töömehetee algas juba 15-aastaselt põlevkivikae-vanduses – algul lihttöölisena, hiljem elektrilukksepana ja kaevurina, jätkus sõjaväeteenistuses autojuhina, ülikooli-aastatel öösiti elektrikuna, öövalvurina ja med.-vennana. Ülikooliõpingute vahepeal oli ta veel kuus aastat energeetikuks TK“Vasar” Risti metallitoodete tsehhis. Enamuse ajast on ta leiba teeninud siiski arstina – psühhiaatrina Taageperas ning perearstina. Tallinna Arstide Liidu liige 1989. aastast.

V. Ansko toimetas seitse aastat ajalehte *Memento*, rajas kirjastusühistu *Anamnesia*, kus on koostanud, toimetanud ja välja andnud üle 30 raamatu. Tema enda sulest on seni ilmunud kolm luulevalimikku: *Tuulelembest, luule-tõmbest* (1995), *Meeletuse meelas maitse* (1998) ja *Aateaabitsatõed* (2000). Ta on tõlkinud V. Võssotski, L. Konovalovi jt. luulet, avaldanud kultuuriloolisi artikleid ajakirjanduses. Koostanud *Tallinna kiirabi ajaloo* ja karikatuurinäituse kataloogi NAKS-72. Eesti Ajakirjanike Liidu ja Eesti Kirjanduse Seltsi liige.

Viljar Ansko on Risti raudteejaama juures asuva Lääne-Eestist küüditatute mälestusmärgi *Raudteerööpad mäletavad...* autor. Autasustatud Eesti Punase

Šarž: Halev Prits

Risti IV klassi ordeniga, Kodanikupäeva aumärgiga, Risti Teeneteristiga ja Kaitseliidu III klassi teenetemedaliga. Temast on vändatud dokumentaalfilm *Unistaja* (ETV, 2004).

Karikatuure hakkas Viljar Ansko tõsisemalt joonistama ülikoolis 1970.-te alguses. NAKSi (Noorte Andekate Karikaturistide Sõpruskond?) asutajaliige.

Alates 1972. aastast on ta osalenud paljudel karikatuurinäitustel Eestis, korraldanud isikunäitusi Ristil, Haapsalus, Tartus, Kohtla-Järvel ja mitmel pool Tallinnas. Tema karikatuure on aeg-ajalt avaldatud ka ajakirjanduses – tõsi küll, enamasti suure ajanihkega.

Tarbetuid inimesi
ei ole olemas
on ainult reisisaatjad

**

Ei ole teist jumalat
peale Jehoova
ja Peep Vain on tema koo-
litaja

**

Juriidiliselt
on kõik kohuke

**

Tõelise naise elu
jaguneb kaheks:
pahad päevad
ja premenstruaalne sünd-
room

**

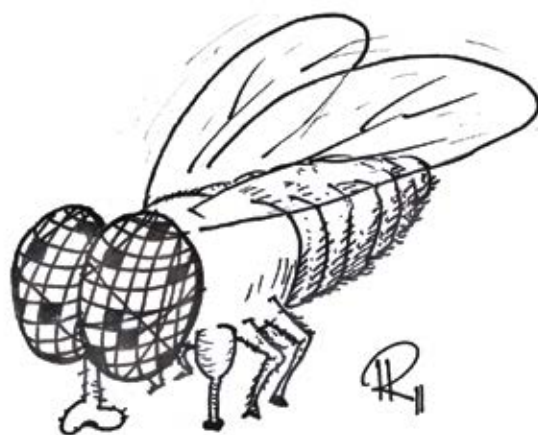
Tähtsaim siseelund
on põis
kui tema käsib
peavad kõik lippama

**

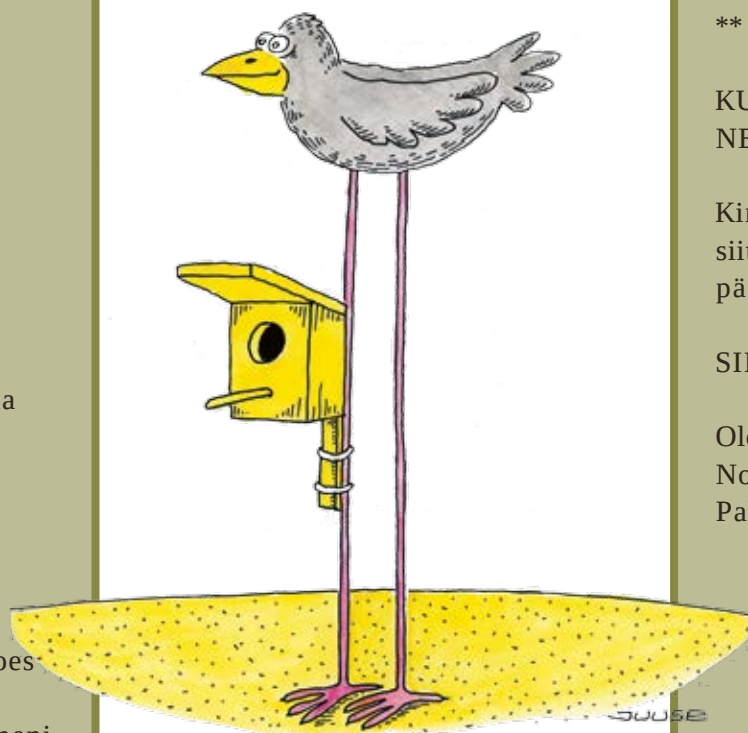
Surra
võib põhimõtteliselt ka
Kolga-Jaanis
aga mis surm see on

**

Tartu
akadeemilises viinapoes
müüakse alkoholi
veerand üheteistkümneni

Harikatuur: Priit Hoppel

Harikatuur: Aimar Juuse

Õela õnn
ei õitse
aga kannab vilja

**

Ülim õnn
on surra Antarktikas
kuumarabandusse

**

Suurim ebaõnn
on Kongo vihmametsades
surnuks külmuda

**

Kultuuripealinna täht-
saim dilemma
aastal 2011:
kurikaga
või jääpurikaga?

**

KURT VONNEGUTI AI-
NETEL

Kiri kiriku uksele:
siit leiad eest
päarani piiblid!

SIIRI SISASKI AINETEL

Ole mu palve!
No ole!
Palun!

Ütles Veiko Märka

Harikatuur: Kristiina Hotkas

Harikatuur: Urmas Nemvalts

Sõnalist mõttelisa sõnadeta karika- tuuridele

*Vabadus on teisitinähtud paratama-
tus.

*Eneseiroonia on esimene samm
vabanemise teel.

*Inimene, naera ennast vabaks!

*Kõigi inimloomust piiravate kunst-
like mängureeglite (moraal, mood,
poliitika...jms.) loomulikuks kaasla-
seks on inimlik naer.

*Humorist on kiviraidur, kes töötleb
kivimüüre, kivist südameid, kivine-
nud seisukohti... õõnestab kivisse
raiutud monumente.

*Karikaturist on rüütel, kellel sa-
tiir on mõõgaks, millega materdada
kõike, mis silma ja südant riivab ja
huumor kilbiks, millega rünnakuid
tõrjuda.

*Karikaturisti (kannatuste) karikas
loksub kibe, aga tervistav neste.

*Karikaturisti looming on kaktuseli-
kult okkiline ilu.

*Karikaturist uurib kuupi seitsmenda
külje pealt.

*Newton oleks saanud karikaturis-
tiks, kui talle oleks pähe kukkunud
ogaõun.

*Mõistus pole pliiats, mis teritades
kulub...

*Satiir on üleneva mõistuse valusalt
terav tipp.

*Karikatuur võitleb liialdamiste vastu –
liialduste liialdamise läbi.

Mõtiskles Uiljar Ansko

Tutvumine Eesti moodi

Kuidas käib tutvumine? - Enamasti käib see nii, et üks inimene ütleb teisele oma nime ning teine teeb seda sama. Seejärel ollaksegi tuttavad. Või siis keegi, kes mõlemaid tunneb, ütleb, et saage tuttavaks. Jällegi nimetatakse nimesid ja võibolla surutakse ka kätt.

Eestlased võivad teha kõiki neid asju samamoodi, aga tuttavateks nad niimoodi ei saa. See lihtsalt ei loe midagi ega kohusta millekski. Hiljem pole vaja isegi tere ütelda.

Tekib muidugi kohe küsimus, kuidas siis eestlased üldse omavahel tutvuvad. Või hoiavadki kõik kogu elu ainult omaette ning suhtlevad ainult lähisugulaste ja lapsepõlvekaaslastega? Eks ta nii muidugi kipub tihtipeale olema tõesti. Aga siiski on olemas ka eestipärane tutvumiskultuur, mida peab lihtsalt teadma.

Kõigepealt peaks teadma, et eestlaste puhul igaüks ise valib ja otsustab, kellega ta üldse soovib tuttav olla. Kedagi ei saa sundida kellegagi tuttavaks.

Teine oluline asi on see, et eesti keeles võivad inimesed pikalt vestelda ilma et teataks teineteise nimesid. Nimepidi pöördumisi, nagu mitmetes teistes keeltes ja kultuurides, vesteldes ei kasutata.

Võib pikalt vestelda, lobiseda, arutleda, mõtteid vahetada ilma et teineteisest midagi teataks. Ja nõnda siis võib juhtuda, et kaks esmakordselt kohtunud inimest jõuavad vestluse arenedes võibolla sellisesse olukorda, kus jutt hakkab neile juba huvi pakkuma.

Tavaliselt viibitakse seesugusel puhul ikka mingis seltskonnas. Ning seltskondliku olemise juures toimub ikka liikumisi. Keegi peab aeg-ajalt korra

ära käima, midagi korraldama, tooma või viima. Noh, kasvõi välja suitsu tegema, WC-sse minema, mida iganes. Ettekäände leiab alati.

Ning siis avanebki ühel võimalus äraolijaga tutvumiseks. Selleks pöördub ta lähima ühise tuttava poole kiire ja vaikse küsimusega:

„Kuule, kes see oli?”

Samamoodi vaikselt saab ta kohe kiire ja asjaliku ülevaate tolle korra eemaldunud tegelase kohta. Kui too tagasi jõuab ja vestlus jätkub endise huviga, annab see tunnistust sellest, et tutvumise esimene etapp on olnud edukas.

Vabalt võib nüüd vestluse sisse lisanduda äsja saadud andmeid. Teine

Harikatuur: Indrek Prodel

muidugi saab aru, et tema taustasid on vahepeal uuritud.

Nüüd oleks viisakas, kui sobiva aja möödumisel ka too järelepärija ise sobival ettekäandel korra eemalduks. Ikka muidugi selleks, et teine ka tema kohta saaks vaikselt küsida:

„Kuule, kes ta on?”

Ja kui ka samamoodi on vajalik info saadud ja uuesti vestluse juurde jõutud, teavad mõlemad teineteist juba piisavalt hästi, et endid omavahel tuttavateks pidada. Nii käibki tutvumine eesti moodi.

Võidakse küsida, et kas eestlased kasutavad ka visiitkaarte? - Jah, aga neid antakse vaid väga headele sõpradele.

Kauplemine Eesti moodi

Igal rahval on omad kombes. Nii ka eesti rahval.

Kuidas toi mub kauplemine? - Enamasti käib see nii, et müüja on hinna välja pannud ja ostja otsustab, kas ta ostab või mitte.

On ka selliseid kultuure, kus võib ka tegelikult hinna üle kaubelda. Küsid, mis maksab ning seejärel teed virila näo. Kohe saad veidi parema hinna:

„Ainult sulle. Ainult täna. Sul veab.”

Kõik, kes on idamaades reisinud, mäletavad seda hästi.

Tehnika on lihtne. Müüja küsib kõrgemat hinda. Ostja pakub madalamat. Järgnevate läbirääkimiste käigus, mis võivad olla vägagi dramaatilised, jõutakse (või siis, ei jõuta) kokkuleppele. Ning tehing toimub (või ei toimu).

Igatahes, kaupa ei anta üle või teenust ei osutata enne kui hinnas on kokkuleppele jõutud.

Kauplemine eesti moodi käib hoopis teisiti.

Sa lähed kellegi juurde ja küsid:

„Kuule, äkki sa saad...?”

„No, ma ei tea, peab vaatama...”

„Õudsalt hea oleks, kui saaksid...”

Ja asjad toimivad. Kaup liigub. Teenus on osutatud.

Aga kauplemine algab alles siis, kui see kõik on juba toimunud.

„Kuule,” küsid sa siis, „kuidas ma sulle selle eest...?”

„Oh, jäta nüüd,” öeldakse sulle ja rehmatatakse käega.

„Einoh,” ütled sa, „ega ma siis niisama kah ei taha...”

Nüüd tuleb viisakas paus. Tehakse mingit teist juttu. Aga kui hakatakse lahku minema, siis jätab nagu muuseas, miski raha kuskile. Laua peale. Autoistmele. Pistad teisele rinnataskusse.

Teine - see, kes selle on nagu teeninud - võib teha nägusid:

„Oh, mis sa nüüd... Ära nüüd sellepärast...”

Aga üldreeglina kaob see raha silma alt kohe ära.

Täiesti õigustatud on küsimus. Et kuidas seesugune kauplemise kombestik võib olla edukas?

Sest teine justkui ei tahagi raha. Ütles ju, et „oh, jäta nüüd”. Et kas siis võib üldse mitte maksta?

Siiski, mitte.

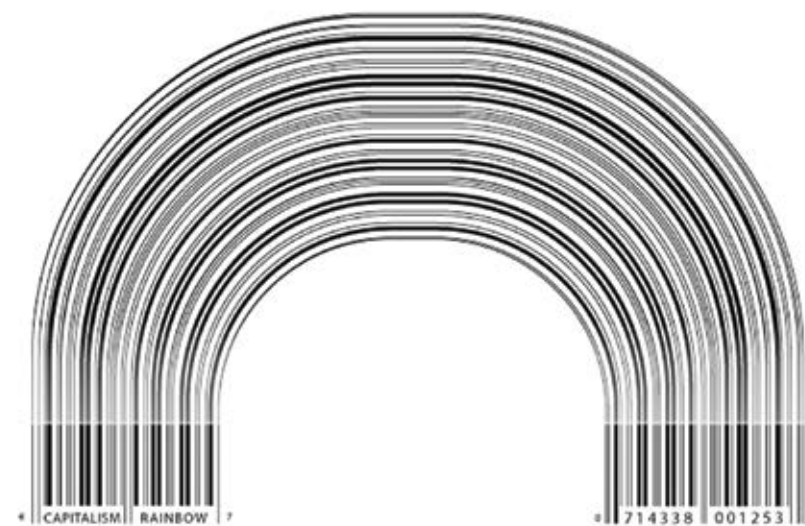
Eesti on väike. Kõik tunnevad kõiki. Ja see tehing ei olnud mitte esimene. Ega jää ka viimaseks.

Kas kauplemine ka tegelikult õnnestus, selgub järgmisel korral. Kui sa kogemata maksid vähem kui oleks vaja olnud või, hoidku Jumal, jätsid üldse maksmata, siis järgmisel korral sind enam jutule ei võeta:

Lähed jälle ja hakkad juttu veeretama: „Kuule sa said mulle eelmisel korral... Äkki saad veel...?”

„Kurat, nii sitt aeg on praegu...” põmiseb teine. „Ämm kah tõbine, naine tige... Raisk, tead, ei mängi välja enam hästi...”

Alles niimoodi saad sa lõpuks teada, et eelmine tehing tegelikult ei õnnestunud.

Harikatuur: Jaanus Sakkis

Harikatuur: Viljar Ansko

Harikatuur: Heiki Uaher

Mulle isiklikult

Kui midagi on natuke viltu, siis tavaliselt märgatakse seda kohe. Kui midagi on aga kapitaalselt ja põhimõtteliselt korrast ära või liimist lahti, siis kiputakse seda mitte nägema – alul meelega eirates ja lõpuks käib kokkulepitud mäng teemal – kõik on korras.

Kilplaste lugude üle naerdakse meil vaid siis, kui see lugu sulle raamatust või mõnest uemast ja moodsamast vahendist vastu vaatab. Elus esinev kilplane tundub aga samas loomulik olevat.

Ma ei keeruta. Kõikvõimalike suuremate algatustega (isegi Lenini „Suur algatus“ loetud ja meeles) küllaldaselt kokku puutununa loen end üldiselt karastunuks – ja ometi.

Hiljaaegu üllatasime maailma kampaaniaga „Teeme ära“ – korjati risu-rämpsu ja korjatud ei saadudki. Maailm juubeldas (nii räägiti), Itaalia prügimaffia seal ja nende rahvusvahelised käsilased siin pidasid hinge kinni. Oodatult ja võib-olla isegi kokkulepitult tuli tunnustus, aunimetused ja liikus isegi mingisugune raha.

Saaksin aru algatusest, mis kutsuks elama viisil, et selliseid kampaaniaid-subbotnikuid polekski vaja – sõbrad – elagem paska (ka vaimset ja virtuaalset) enda ümber laiali pildumata, nautigem puhust, mis on meie ümber 365 päeva aastas. Rääkisin sellest paljudega ja ega aru ei saadudki.

Järgmine kampaania ületas oma

tundub, et...

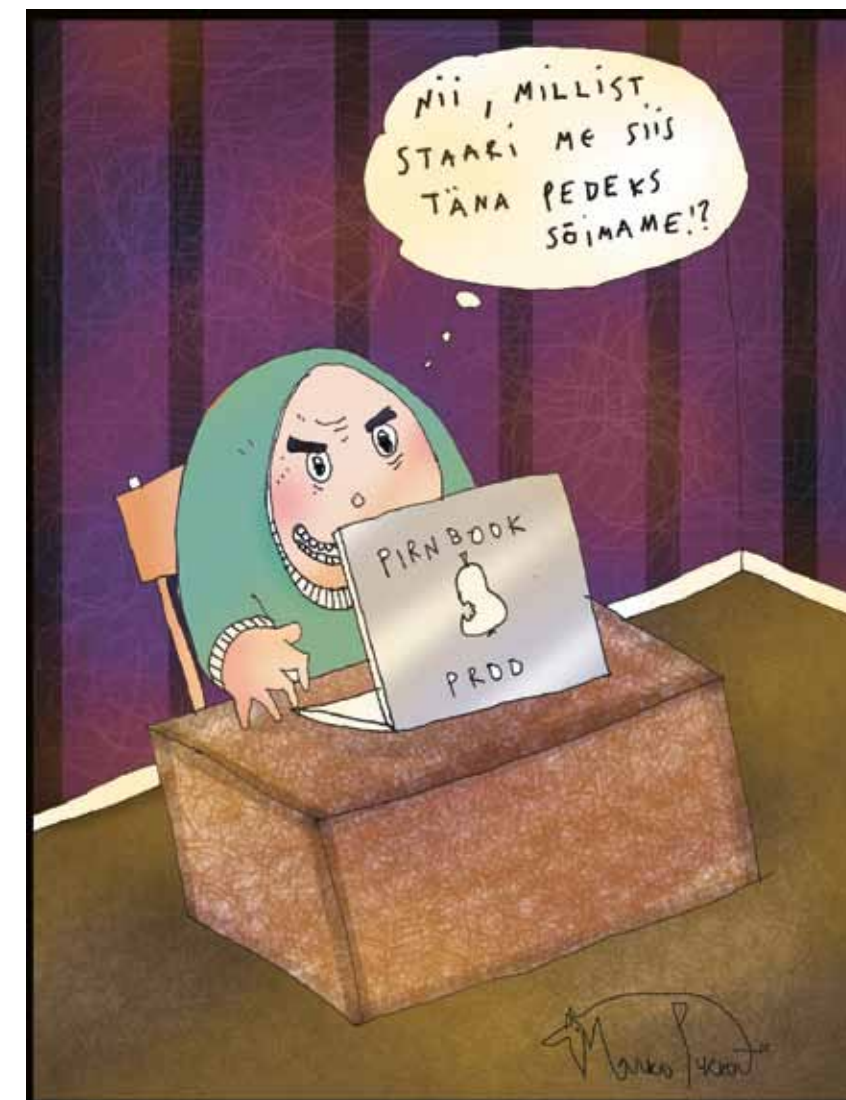
sisult aga ka kõige julgemad fantaasiad – mõttetalgud! Rahvas, hakame mõtlema! Mõtlemine toimub kindlaksmääratud kohtades, kindla juhatuse all ja kestab hommikul 10-st kuni kelle viieni välja, vahepeal on lõuna muidugi ka. Lõuna vääril eraldi märkimist, sest rootsi lauaspaikevadate toidumägede vahele kui lumelaadur ja jätab sinna täiusliku tasapinna. Kus see tublidus küll talvel on?

Mis siis ikka, leidis oma 10.000 vabatahtlikku kes olid nõus mõtlema, vürtsi andis asjale see, et polnudki vaja mõelda „mida“, vaid „kuidas“ – selle fenomeni lahtiseletamine oma välismaistele kolleegidele ei ole õnnestunud tänini ja nad arvavad siimaani, et tegemist oli lihtsalt mingi seksti kokkutulekuga, mille üksikasjad ei kuulu avaldamisele.

Mõtlemise tulemusena ilmusid analüüsid, mis olid pigem esitlused ja rakendatud matemaatilised võtted panid päid vangutama isegi kuuenda klassi õpilased (arvujada 17, 15, 13, 19, 18 olid mõttetööst väsinud analüütikud keskmiseks saanud 25).

Loota on, et ega sellega ei piirduta ja jääb üle vaid oodata, mida kujutab endast järgmine leninlik suur algatus, mille kohta mitte keegi ega mingitel tingimustel oma arvamust olla ei tohi, see on nagu Polychineli saladus ehk meie tingimustes sobivad kuninga uued riided kuningatütrele oluliselt paremini.

Tekst: Andres Raid

2x Harikatuur: Marko Pihlak

Hubert Tammik – kolleksionäär

Tekst ja fotod Ilmar Inger

Bohtumine Hubert Tammikuga (58) leiab aset ühel reedesel jaanuariõhtul unises väikelinnas Tallinna külje all. Läheme koos kunstnik Erki Evestusega Hubertile külla, et teha temast lugu Pilkaja esiknumbrisse. Erki ju Huberti ammune sõber. Hubert on majatrepile vastu tulnud ja palub lahkesti sisse astuda. Pärast tutvustamist ja põgusat ringivaatamist siirdume elutappa, kuhu abikaasa Heidi on laua katnud.

Ajame veidi üldist juttu ning maitseme perenaise võrratut sibula-õunasalatit ja võileivatorti. Siis lülitan käima diktofoni ja palun Hubertil rääkida tema elu tõelisest hobist – kolleksioneerimisest.

Kõik algas kusagil möödunud sajandi kuuekümnendate aastate

alguses kui Hubert-poiss oli kaheksa aastane. 1960. aastal kohtusid jalgpalli Euroopa meistrivõistluste finaalis NSV Liit ja Hispaania. Selle matši ajendil tärkas Hubertil huvi jalgpalli vastu. Sportmängude kuningaga seotud kogumisking sai alguse siiski kümnekond aastat hiljem.

Nüüdseks on Huberti kolleksioonis ca 11 000 jalgpallimarki (üks suuremaid sellealaseid kogusid Euroopas), aga ka näiteks peaaegu kõik ajavahemikul 1920-1940 ilmunud Eesti Spordilehe numbrid.

Huberti keskkooliõpingute ajal oli Tallinnas Mündi tänava raamatuantikvariaadi aknal ilutsemas Rothmans Football Yearbook, mida peetakse jalgpallistatistikute piiblikaks. 25- rubla-lise hinna tõttu jäi see esialgu kättesaamatuks. Nüüd on Hubertil ainsana

Eestis selle aastaraamatu kõik eksemplarid, alates 1971. aastast. Seoses jalgpalliga peab ta oma elutööks ühe kaasautorina Eesti jalgpalli 100. aastapäeva puhul ilmunud raamatu kokkupanemist.

Siis räägib Hubert õlust. Seda head kraami on tema kogus üle 670 liitri. Just-just, liitrites ongi sellist asja õigem mõõta, sest riulitel seisab ligi 1400 korgitud pudelit üle terve maailma. Kokku on esindatud 71 riigi

Hubert kogub õlut ja jalgpalli

Õllekann võib ka nii väike olla

õllesordid. Siiaaani pole veel ükski punni pealt lõõnud, kuigi enamuse joogikõlbulikkus on nüüdseks juba suure kahtluse all. Siiski võib ühelt inglise päritoluga pudelilt lugeda, et selle märjuse säilivusaeg on tervelt 25 aastat! Ka Huberti-nimeline õlu on täitsa olemas.

Ja muidugi õllekannud – neid silmab igas suuruses ja kujunduses. Väiksem neist on sõrmkübarastki pisem. Üks kapa moodi kann esitab kaant avades lõbusa õllelaulu.

Edasi läheb jutt raha peale. Hubertil on kile vahel vähemalt üks eksemplar pea kõikide maailma riikide paber-rahadest 1960-ndate alguse seisuga, puudu vaid kuue või seitsme Aafrika riigi oma. Hubert teatab rahulolevalt, et ka kõik ühisraha tsoonis käibivad euromündid on tema kogus esindatud. Lisaks veel kusagil Hispaanias vermitud Eesti sümboolikaga mitteametlikud euromündid aastast 2004. Hubert seletab, et tegu on kolleksionääridele suunatud komplektidega.

Veel on Huberti kogudes aukartustäratav arv Volkswagenite mudeleid ja metallist tulemasinaid. Hubert peab kogujale omaset täpsusest lugu – kõik tema kolleksioonides leiduvad esemed on kataloogidesse kantud.

Kuidas kõik see kokku saadud on? Hubert on TPI mehhaanikainseneri haridusega ja olnud 14 aastat globaalse haardega rahvusvahelise firma Eesti haru peadirektor. Ja nii ongi tööga seotud komanderingud Saksamaale ja Šotimaale aidanud kogumistevõimele soodsalt kaasa. Muidugi annavad ka sõbrad-tuttavad oma töhuse panuse kolleksioonide täienemisse, tuues välismaalt Huberti palvel kaasa midagi uut.

Hubertil on ka üks mure, mis ühendab vist kõiki selle ala inimesi – kuhu ja kellele kord kogu see varandus jätta, et võiks loota väärtuslike kollekt-

President Meriga riigivisiidil

1998.a. märtsis toimus Meri riigivisiit Itaaliasse. Hubert Tammik oli presidenti saatva äridelegatsiooni koosseisus. Visiit algas Milanost, kust siirduti ühel hommikul bussiga Torinosse Fiat'i tehaseid külastama. Pärast hommikusööki tundis Hubert, et kõhuga on midagi korrast ära. Aga sõit tahtis sõitmist ja tuli bussi ronida. Presidendi auto eskordi saatel ees, siis ärimeeste ja saatjate buss ning politseiauto kõige taga - nii alustati liikumist.

sioonide säilimisele. Ehk on siin väljapääsuks sihtasutuse loomine või siis tulevikus mõnele muuseumile kinkimine.

Ka perenaisest ei ole kogumispisik nakkust levitamata mööda läinud. Heidil on hulk raamatuid ja marke, mis kõik printsess Dianaga seotud. Ajame veel veidi juttu maast ja ilmast, räägime Huberti muusika

Jõudnud linnast välja, tundis Hubert uuesti kõhus ähvardavat pa-kitsust. Mida teha, ei saa ju sellisel banaalsel põhjusel korteezi kinni pidada? Pealegi oli kummalgi pool kiirteed vaid lühike väli. Pärast mõned minutid piinlemist tõusis Hubert viimases hädas lihtsalt püsti. Ker-gem hakkas. Siis küsis bussis olnud välisminister Ilves, et härra, miks te seisate, meil pikk maa sõita! Hubert vastu, et selg on haige, tal püsti parem. Nii seisiski Hubert terve Torino tee bussis püsti, võideldes kõhulahtisusega. Eesti riigi au sai siiski päästetud.

– ja kunstihuvist ning siis jutustab meie loo kanglane Pilkajale ka ühe tõestisündinud naljaka loo, mis tema osavõtul aset leidis.

Lõpuks täname pererahvast ja asutame end rõõmsamana minekule.

Pilkaja soovib Hubertile püsivat meelt oma kogude täiendamisel. Ole mõnus, Hubert!

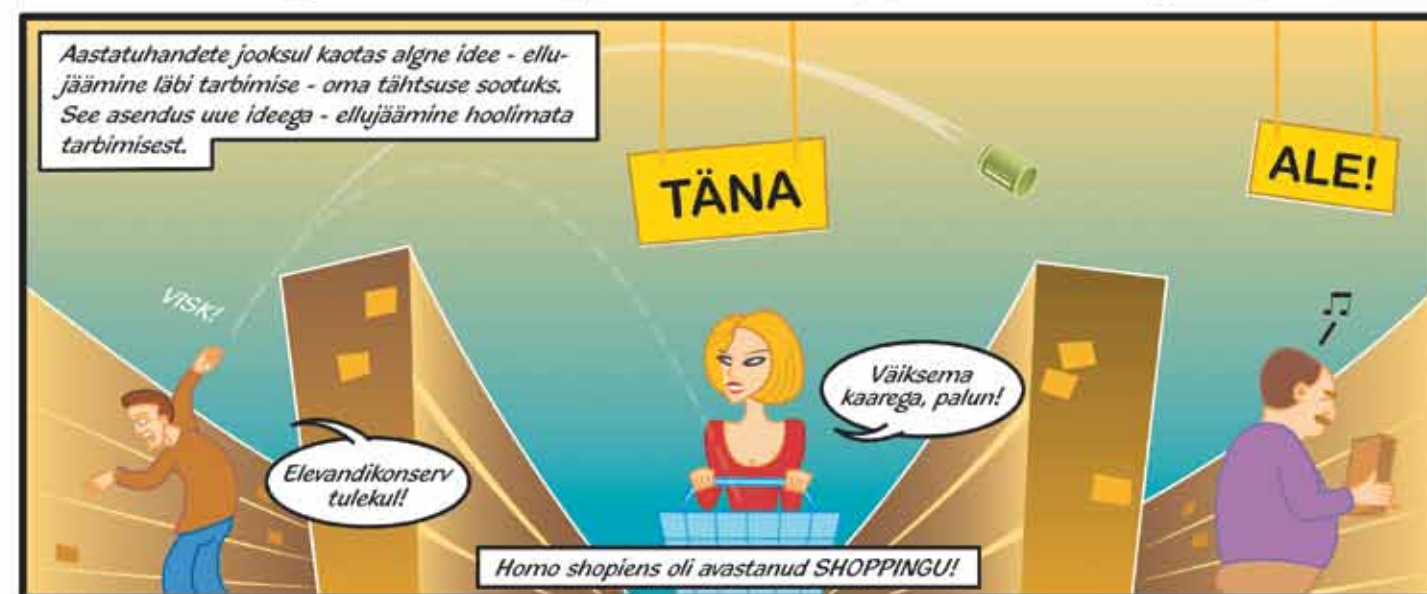
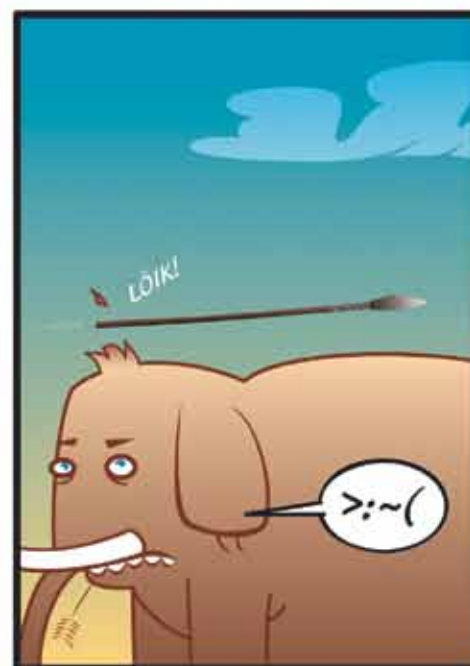
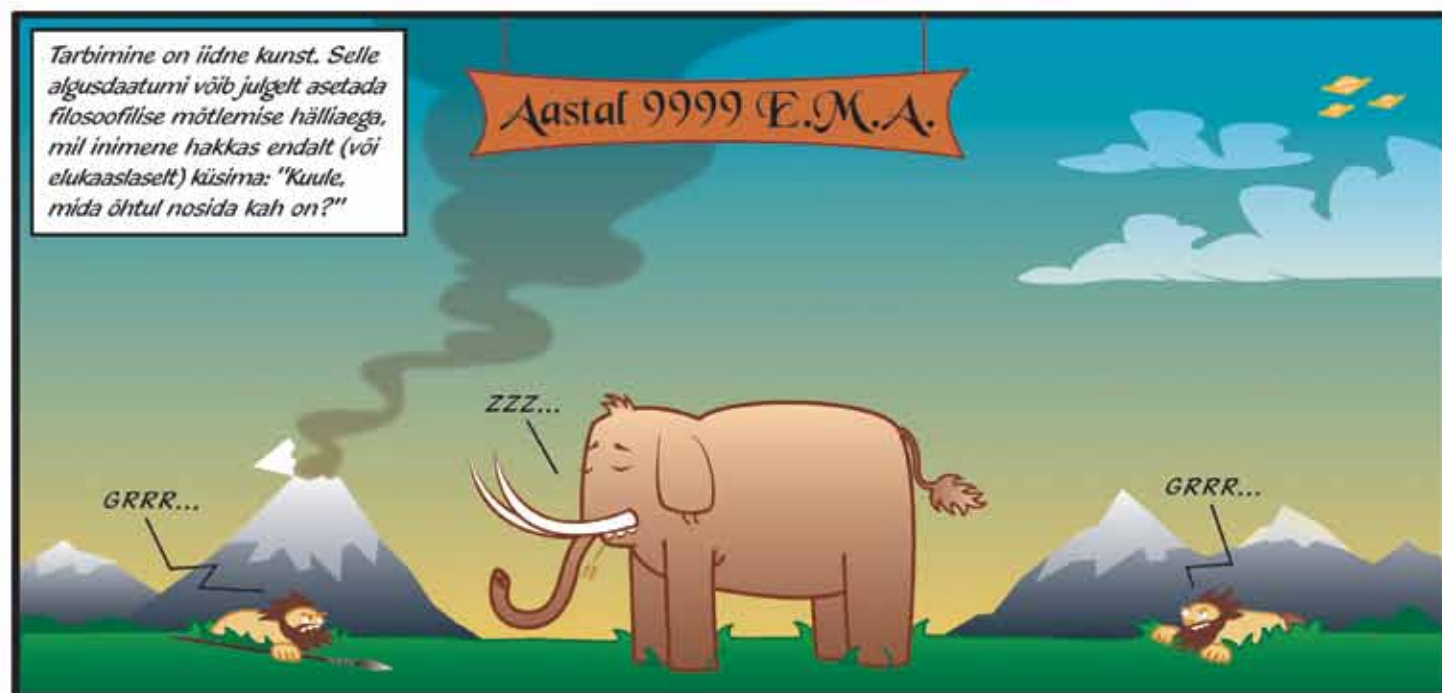
Huberti riulis on omanimeline õlu

SHOPPING

Sissejuhatus
ostuparadiisi

JOONAS SILDRE

2002 % 2011

KOLKS!

Naljad

„Nii siis, teie onu oli 88 aastat vana kui suri. Oli ta ikka veel täie mõistuse juures?”

„Ei tea veel, testament on veel avaldamata.”

*

„Lillil oli nõuks Emiilile minna seni kui kuulis, kui palju see oma riiete eest rätsepale maksab.”

„Ja mis ta tegi siis?”

„Läks rätsepale.”

*

Naaksmann on jahil.

Tulebki haavikuemand.

„Pange tähele, jännes!” hüüab ajaja.

„Noh mis? Arvad et kardan?”

*

Arst: „Teil on nähtavasti mingisugune maksahai-
gus. Kus kohal tundsite kõigepealt valu?”

Abitarvitaja: „Kõigepealt Tallinna peajaamas!”

*

Peeter rühmib, tublisti vintis, telefoni juurde.
Keskjaam vastab.

„Huup, preili . . . ühendage mind . . . huup . . .
minu naisega.”

„Missugune number?”

Kogeleb Peeter:

„Mis see tähendab . . . huupala . . . missugune
number? Üksainuke mul ongi.”

*

Maaler Kohlap jutustas seltskonnas et võivat
näopildi maalida pooletunniga.

„Võimata,” ütles majaproua.

„Hüva, tõendan teile seda. Kõlistan koju oma

perenaisele, et saadaks siia mu tööriistad.”

Telefooniski.

Pooletunni pärast tuli väike plika:

„Pereproua saatis soovitud tööriista.”

Ja ulatas talle nende sõnadega – korgitõmbaja.

*

Leenike on maal võõrsil ja võib pealt vaadata,
kuis väikesed kanapojad välja ronivad muna-
koortest.

"Tugevatest munakoortest!" sõnab vanaema.

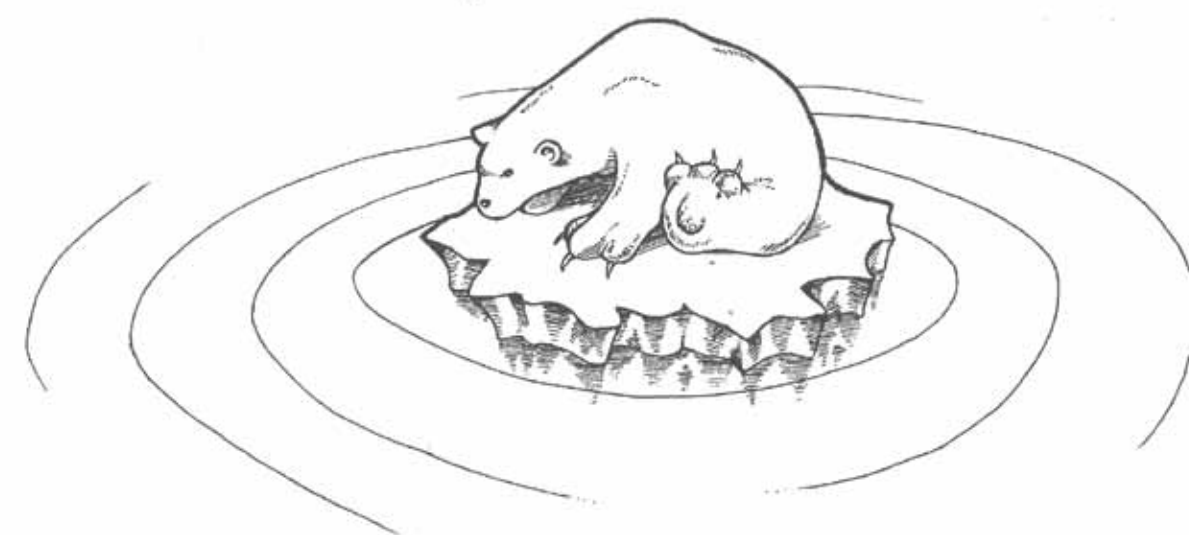
"Aga muidugi," vastab Leenike, "neil on ju hirm,
et nad muidu munakooki satuvad."

*

„Eile öösel varastati minul siit ateljeest kahek-
sa pilti, selle spordimütsi on murdvargad maha
jätanud!”

„Noh, siis olete üsna hea vahetuskauba teinud!”

Uille Sokk, Elva Gümnaasium

Õpilane Õpetajalt: "Kas vasikas
on äsjasündinud lehm või?"

Õpilane: "Õpetaja, mis see
punkt seal teeb?"
Õpetaja: "Punkt tähendab kor-
rutamist."

Õpilane: "Õpetaja, mida see
"šol" (vene k) tähendab?"
Õpetaja: "Noo see on nagu...
mmm... minemine minevikus."

"Hevad"

Ingrida Meza, Riia Pardaugava Muusika-ja Kunstikool

Elvi Liiv, Tartu Kunstigümnaasium

Venemaal tasub kogeleda

Mõned aastad tagasi olin üle hulga aja Venemaa omaaegses pealinnas – Sankt. Peterburgis. Kuidas linn mind seekord vastu võtab? Käesoleva lookese eesmärgiks ei ole tuvustada linna vaatamisväärtusi. Soovin lihtsalt nõu anda, kuidas suhteliselt väikese rahaga selles miljonilinnas hakkama saada.

Kuna olen Ajakirjanike Liidu liikmena Pressikaardi omanik, siis tahtsin enne sinnasõitu kindlaks teha, kas seal kehtivad kaardi omanikul samad soodustused, nagu mujal Euroopas (s.h. muuseumide, näituste tasuta külastamine).

Vastava info saamiseks seadsin samud Tallinna Bussijaama, kus asub ka S. Peterburgi infopunkt. Minu sellekohasel küsimusele sain vastuseks, et Venemaal ei tea millegi peale kindel olla. Kõik oleneb vastava koha ametniku suvalisest otsusest. Nii see ka oligi.

Esimene külastus suurlinnas oli Peeter-Pavlovski kindlus, kus proovisin oma pressikaardi mõjujõudu. Sissepääsu juures selle näitamisel küsiti, et mis asi see on.

Vastasin kindla häälega: "Olen ajakirjanik ja minule on selle objekti külastamine tasuta.", mille peale ukse juures olev mammi ütles: "Kui nii, siis nii. Palun minge". Normaalne asi.

Teiseks vaatamisväärtuseks programmi järgi oli Ermitaaz, kus aga kassapidaja võttis mu pressikaardi ja läks sellega oma ülemuse juurde, et selgust saada, mida minuga ette võtta. Tema tagasi tulles sain teada, et kuna olen välismaa ajakirjanik, siis minule mingit soodustust ei tehta vaid mul tuleb sissepääsu eest maksta ja kümme korda rohkem kui Venemaa kodanikul. Kuna olin Nõukogude ajal palju kordi Ermitaazis olnud, siis ma ei

hakanud mingit hingehinda maksta ja loobusin seekord muuseumi külastamisest.

Peterhofi külastamisel, sissepääsu juures, öeldi kohe, et ei ole siin mitte mingisugust hinnaalandust. Tuleb maksta ja selline summa, nagu välismaalasele ettenähtud. Küsisin, et miks siis nii. Mõnisada aastat tagasi Peeter I lõi siin n.-ö. akna Euroopasse ja nüüd ei taheta Euroopa tavasid siselasta. Selle peale hakati naerma ja öeldi: "Kui tahate Venemaal Euroopat näha, siis tulge 100 aasta pärast uuesti. Praegu on meil teised kombad."

Aga nüüd tuleb juttu ühest naljakamst loost. Jalutades Nevski prospektil ja selle kõrvaltänavatel tekkis äkki vajadus minna sinna, kuhu ka keiser jala käib. Kuna vastavat asutust silmapiiril ei olnud, siis läksin ühe kõrval tänaval oleva bistroo uksest sisse ja küsisin luba WC minekuks. Mulle vaadati sügavalt silma ja meil tekkis järgmine dialoog:

Uksehoidja(U): "Saab küll, aga meil on see maksuline."

Mina(M): "Milles küsimus? Palju tuleb maksta?"

U: "Aksendi järgi otsustades olete vist välismaalane."

M: "Olen küll, aga mis siis sellest on?"

U: "On küll. Oma inimeste käest võtan 3 rubla aga teilt tahan saada kolmkümmend."

Tohohh tollivalitsus, mõtlesin, mis kurjavaimu vaatamisväärtus see kemmerg siis nii kangesti on, et pean nii palju maksta. Vastasin: "Tak mnogo moi kavno nje stoit," ja panin tulema.

Häda oli aga suur ja

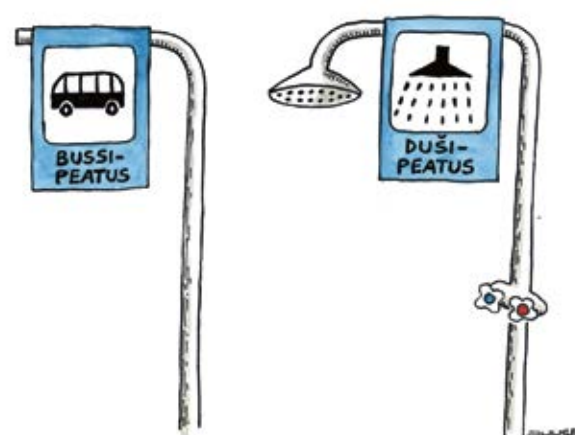
mõtlesin et tänaval küll ei tohi probleemi lahendada; võidaks pahaks panna. Aga sellist summat ka ei tahnud maksta. Juba jonni pärast. Tuli midagi välja mõelda, et minu aktsent välja ei paistaks.

Otsustasin hakata kogeleva. Bingo! Täistabamus! Järgmises bistroos, kõvasti kogeledes, avaldasin sama soovi, nagu eelmiseski ja küsisin „Skol-skol-skol-ko s-s-stoit? Sellepeale patsustati mulle õrnalt öla peale ja öeldi:” Idi dedushka, nitsevo ni nado.”

Slaavlaste hing. See on ju väga kaastundlik puuetega inimese vastu. Vajaduse korral kasutasin seda nõksu Peterburgis viibides veelgi ja alati läks märki. Seda lugu rääkis ka ühele reisikaaslasele, kes siis pahandas, et miks ma seda nõksu teve grupiga ei jaganud, nad oleksid kõik hakanud kogeleva. No see veel puudus. Oleks arvatud, et mingisugune kogelejate grupp on linna tulnud.

Sellepärast, kallis lugeja, kui sattud Venemaale, siis ainult kogelege, kogelege ja veelkord kogelege.

Palju hännu ja nännu reisimees ja karikaturist Eduard Tüür.

Harikatuur: Rimar Juuse

Tare tareke

Täna muinasjuttu täiskasvanutele räägib peaminister ja lugu on tarekest.

Kõnnib hiireke mööda metsa ja näeb, tareke seisab metsaveere peal: „Kes, kes selles tarekeses on? Kes, kes selles madalakeses on?”

Muidugi tekib küsimus, kust sai see tareke sinna? Miks seisab just seal ja kas on väljastatud ka ehitusluba? Kõige järgi otsustades paikneb see ehitus looduskaitse alas. Paberil on tarekesed, aga tegelikult on villad basseinate ja piljardilaudadega. Tahaksin teada keskkonnaministrilt, ega tegu ei ole järjekordse maadevahetusega? Ja kui järelepärimise tegemiseks juba läks, siis paluks täpsustada, kas hoone teenindamiseks vajaliku maa puhastamiseks kõrghaljastusest oli kehtestatud detailplaneering kohalikus omavalitsuses. Lisaks võiks kohalik metskond teada, et loata raie puhul võib võtta vastavad isikud kriminaalvastutusele. Peab olema õnnelik, et elame praegusel ajal, muidu saadetak sihukesed isikud Siberisse puid langetama.

Kõnnib siis hiireke ja küsib: „Kes, kes selles tarekeses on? Kes, kes selles

madalakeses on?”

Keegi ei vasta. Aga võiks siiski vastata, meil on ikkagi tulemas 2011 aastal rahva ja eluruumide loendus. Loodan, et seda siiski ei jätku, et ei vastata, sest riigil on vaja teada, kes ja kus elab, mida teeb ja millised on tema sissetuleku allikad.

Hüppab konnake tarekese juurde: „Tõuseb suitsu laias joas? Kes siin elab selles toas? Kes, kes selles tarekeses on? Kes, kes selles madalakeses on?”

„Mina, Hiireke kiireke, elan siin. Kes oled sina?”

„Mina olen krooksuja Konnake. Mis sa arvad sellest loost, kui me elaksime koos? Jahu annab viljaseeme, sellest aga kooke teeme!”

Ja hakkas konnake elama koos hiirekesega. Konnakesest võib aru saada - noor nägus hiireke ja omab kinnisvara. Näiteks 2007. aastal lubati kasutusse 7073 uut eluruumi ja see on ka viimaste aastate rekord. Jahenev majandus mõjutas ka eluasemeturgu — 2008. aastal valmis vaid 5300 eluruumi. Muidugi on kinnisvara hinnad, võrreldes tippajaga, kõvasti langenud, aga hind on siiski selline, et keskmise palga eest ei saa korraliku ühetoalist korteritki, mis siis eraldi majast rääkida. Eriti märkimisväärne hinnalangus oli Kirde-, Lääne- ja Põhja-Eestis, kus keskmine hind vähenes vastavalt 45%, 31% ja 21%.

Siis tulid kukk, siil, jännes, rebane ja teised loomad ning kõik seal tarekeses elama. Muidugi siin ei saa rääkida enam inimlikest elamistingimustest, sest me püüdleme ikkagi kõrge elatusasemega riikide hulka - nende hulka, kes viie viimase seas ei ole. Võrdluseks võib ju tuua, et kui näiteks Tartus on elaniku kohta 21 m² elamispinda, siis Tartu elanikest on oma elamispinna suurusega rahul 61% elanikest, 38% ei ole rahul.

Meil on, mille üle mõelda.

Kõige lõpuks jõudis kohale Karu, ronis teine tare otsa ja lõhkus selle ära. No kuulge, hea et te siia veel ninasarvikut ei toonud! Aga selles võite kindlad olla, et karu ei lõhkunud juhuslikult tarekest ära, sest tare on juba iseenesest iganenud sõna ja toob esile negatiivset meelestatust meie elanike seas. Sama kole sõna nagu infrastruktuuri - paned nimeks näiteks taristu ja juba ongi innovatsioon ning kõik, kes ei julge seda kasutada, ei sobi meile vastava ala ministrileks.

Otsustasid siis loomad uue tare ehitada, parema ja suurema, kui enne.

Aga uus tare, see on alles algus, sest Eesti hakkab arenema sellises tempos, nii et kogu Euroopa ei jõua meile järele. Me oleme esirinnas, vaatamata sellele, et oleme taguotsas, aga just see annab meile tõelise eelise. Gaasid, mille me kinni keerame ja pärast avame, annavad meile tõelise survetõuke. Eesti on maailma riikide seas rahvusvahelises võrdluses heas positsioonis. Ka praeguses üleilmases majanduskriisis oleme me riigina pigem paremate kosujate seas. Kõik meie inimesed on andnud oma panuse Eesti riikluse, majanduse, kultuuri - Eesti Vabariigi hea käekäigu hüvanguks. Tänu rahva meelekindlusele ja ühistele pingutustele on Eestist kujunemas terve mõistuse ja aruka majandamise sümbol - positiivne märk mitte üksnes Euroopa Liidu, vaid ka terve maailma jaoks.

Ongi muinasjutt läbi, kes kuulas oli tubli. Aga kes ei kuulnud, nende kohta esitatakse mulle ettekanne vastavate õiguskaitseorganite poolt.

Jutustas Andrus Tamm

Harikatuur: Heinz Valk

Öösel Salme tekikotti
ronis mitu näljast rott.
Kuigi säästis ühe silma,
kõrvadest jäi ikka ilma.

Õppustel läks lahti kahur.
Peast jäi ilma lipnik Vahur.
Staabis asjast ette kandis,
hiljem õhtul otsad andis.

Vahtind teleskoobist päikest,
Ruudi valu tundis väikest.
Nähtu oli veidi ere,
võttis silmist välja vere.

Talveunest ärgand karu
hästi veel ei saanud aru:
kuidas olla võis nii maitsev
mingi kõhna metsnik Zaitsev.

Kolm tulnukat Tallinnas

Tulid-saabusid Tallinnasse kolm tulnukat teiselt planeedilt. Nad olid suured kosmoserändurid ja olid palju kuulnud meie vabariigi ilusast pealinnast. Nüüd olid nad nõuks võtnud ise kohale tulla, et seda oma silmaga näha. Nad otsustasid tutvuda linnaga igaüks omal käel, oma huvide kohaselt – pärast aga üksteisele jutustada, mida tehtud ja nähtud.

Esimene tulnukas läks linnavalitsusse ja hakkas abilinnapeaks, kelleks ta oma nooruse tõttu hästi sobis. Tööpäev oli just alanud. Ta ei jõudnud veel õieti nihutada telefoni laual endale sobivasse kaugusse, kui uks läks lahti ja sisenes keegi meeskodanik. Pikalt seletamata astus ta laua juurde ja pani sellele tüseda ümbriku.

„Mis see on?” küsis tulnukas.

„Altkäemaks. Mul oleks vaja üks objekt tühjaks lüüa, aga inimesed sitsivad sees. Teate küll, tavapärane asi. Äkki saaks allkirja?”

„Kuhu?”

„Siia, siia ja siia.”

Tulnukas andis soovitud kohtadesse allkirja, külaline tänas viisakalt ja lahkus. Kohe tuli uus külaline.

„Tervist,” kostis see juba uksel.

„Tervist. Kuidas saan teile kasulik olla?”

„Olen volikogu liige, tulin teie ees lõmitama.”

„Kui nii, siis olge hea, astuge edasi.”

Nii see päev läks.

Teine tulnukas läks Viru kes-

kusesse. Osturalli oli just alanud. Pikemalt aru pidamata võttis ta käru ja sisenes tunglevasse rahvamurdu. Kohe kandis inimeste vool teda mingi letikeseni.

tuunitud teekonna komm

Mariaktuur: Tõnu Hukk

„Mis see on?” küsis tulnukas säre-silmselt müüjapiigalt.

„See on Amazonase õnnepük! Puhas käsitöö! Sobib näiteks kööki üles riputada! Ainult täna 10 protsenti odavam! Ja ostes kaks, saate pealekauba nägusa konksu nende ülesriputamiseks!”

„Väga huvitav! Paluks mulle kolm-kümmend tükki.”

Ja nii see temagi päev läks.

Päeva lõppedes said kaks esimest

tulnukat kokku. Nad olid oma päeva-ga igati rahul, Tallinn oli neile jätnud positiivse mulje. Nad lubasid siia kindlasti ka tulevikus tagasi tulla.

Seejärel hakkasid nad otsima, kuhu on jäänud kolmas tulnukas. Selgus, et too oli oma sammud seadnud kuulsasse Kuku-klubisse. Sinna läksid nüüd ka kaks esimest.

Esimene asi, mis nad uksest sisse astudes silmasid, oli suur larmav laudkond, mille keskel troonis kolmas tulnukas. „Ja siis ma tulistasin neid – trahh! trahh! Kuni iga viimane kui kuradi kworg oli sussid püsti visanud! Siis panime kogu väega otse edasi Azeroni peale! Meid oli mingi kakssada väikest laeva ja neli emalaeva...”

Kaks esimest tulnukat lähenesid kolmandale ja tõmbasid ta tasahilju eemale.

„Peame minema hakkama,” ütles esimene.

„On aeg,” ütles teine.

Kolmas vakatas ja vaatas neid hetke ammulisui.

„Mis? Juba? Aga... Aga... Ma ei saa, näete, ma pean selle tüübiga

seal veel natuke rääkima üldrelatiivsusteooria ühendamisest kvantteooriaga. Tal on mingi oma nägemus... Ja... Ja... üldse! Ma jään veel mõneks ajaks siia! Teie minge – ma tulen teile millalgi järele!”

Nii läksidki kaks esimest tulnukat ilma kolmandata ära. Too kolmas aga on tänaseni siin, meie hulgas. Nägin teda veel eile õhtul Kulus. Tegime mõned konjakid, väga lahe tüüp.

KALJUKITS (20.I – 16.II)

Planetaarne muster nõuab sinult head välimust ja kõrget haritust. Teisel tasandil on sul suurepärase fantaasia ja võime näha asjade varjatud tagapalgeid.

UEEVALAJA (16.II – 11.III)

Kosmiline kindamuster aitab eraldada junnid julcadest. Olematuks tehtut ei saa enam olevaks teha. Seetõttu oled tavalisest pisut oikumeenilisem ja transfluksilisem.

KALAD (11.III – 18.IV)

Pinges Ignatio asend Marias võib sind muuta

ülemäära erutuvaks ja plahvatuslikuks. Ära kunagi naera kellegi unistuste üle – naera parem mehe mütsi.

JÄÄR (18.IV – 13.V)

Alates kella kuuest 17nda hommikul sama päeva ennelõunani oled eriti vastuvõtlik keskline-raadiojaamadele. Kipud lausa keset tänavat läbi asfaldi vajuma. George üritab mätta oma toidu maa sisse, nagu oravad seda teevad.

SÕNN (13.V – 21.VI)

Ajahetk võimendab propagandistlikke momente ruupori kasutamise vajadusega. Meie peame Lendavat

Spagetikoletist üle kõigi asjade kartma, armastama ja Tema peale lootma. Sest tema on meid loonud oma nuudeljätkega ja tema jalgratas on meie prohvet.

KAHSIKUD (21.VI – 20.VII)

Sobiv aeg kõigeaks. Mitte olemus, vaid seltskonnajakirjandus teevad meist need, kes me oleme. Oled heas vormis ning harjad seda. Võid tänaval kohata üht päris reguleeritavat kruvi.

UÄHK (20.VII – 10.VIII)

Marguse ja Tiina kvadraat võib su nunnumeetri põhja viia. Miski pole võimatu inimesele, kes ei pea seda ise tegema. Praegu on lihtsate ja keeruliste asjade aeg!

LÕVI (10.VIII – 16.IX)

Tõises sfääris on nüüd hea võimalus sooritada häälemurre. Parema täita oma kohust ebatäiuslikult kui täita täiuslikult teise inimese kohust. Tõnu kavatused võivad olla tõsised.

NEITSI (16.IX – 30.X)

Kuu märksõnadeks on lendorav ja kuullaager. Pole piimadamat inimest kui need, kes ei näe. Miski ei kasvata inimest nii kui teadmine, et keegi teda armastab. Merlel saab kohupiim otsa.

KALUD (30.X – 23.XI)

Endast targemate usaldamine ei ole kunagi hea

mõte. Samas tundub su tagumik tavalisest avaram olevat. Või noh, vähemalt keskmine.

SKORPION (23.XI – 29.XI)

Mida etem, seda parem. Romualdo lubab lahku- da, kui on Angelina mära terveks ravinud. Isabella kukub vastu külmkapi ust ja murrab küüne. Antonio vaatab mõtlikult aknast välja, samas kui Murka rahutult oma toidukorda ootab.

MAOKANDJA (29.XI – 17.XII)

Oled vastuvõtlikum naiselike vormide suhtes, ta judes ka neid peeneid nüansse, mida sa ehk

tavaliselt ei märka. Tegelikult on see vajalik vaid minipillide puhul. Nende usaldus- väärsus rasestumise vältimisel sõltub tõepoolest tunnitäpsusega manustamisest.

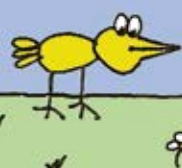
AMBUR (17.XII – 20.I)

Millist parooli soovid kasutada – kas peibutuspart või myk? Otsid tähendusi ka sealt, kus neid ei pruugi üldse olla – näiteks horoskoobist.

Hoostas: Sven Pärn

UUED SEPAD

SEE ON VARES

SEE ON NAHKHIIR

SEE ON REBANE

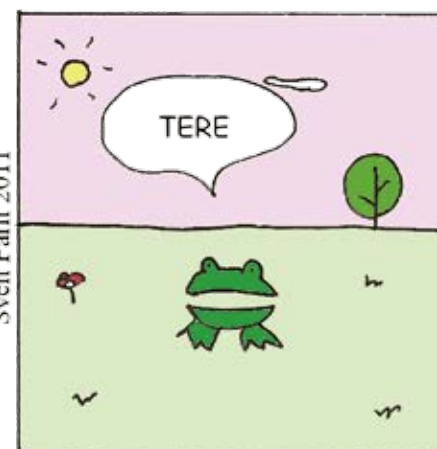
SEE ON HOBUNE

KOOMIKSI
"UUED SEPAD"
TOOB TEIENI

SPONSOR

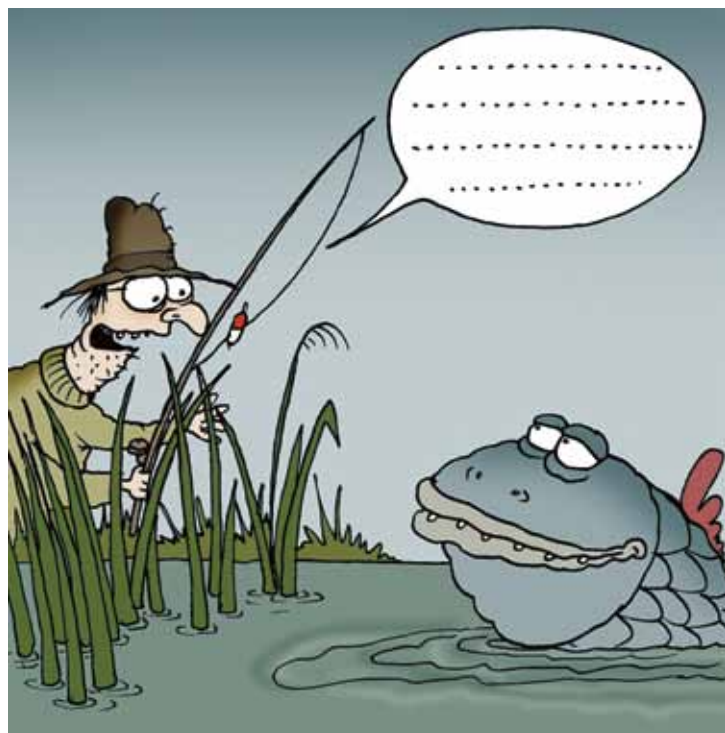
Sven Pärn 2011

KOOMIKSI
"UUED SEPAD"
TÕI TEIENI

SPONSOR

Hoomiks: Sven Pärn

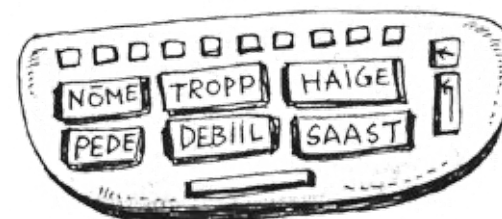

Karikatuur: Urmas Nemualts

Jutumulli sisse otsime teravmeelset teksti. Huumorikooli ootame uusi tarbekaupade prototüüpe ja kõikvõimalikke uuenduslikke ja leidlikke lahendusi. Aitab ka toote täpsest kirjeldusest ja „Pilkaja” meeskond joonistab selle ise üles. Parimatele rahaline preemia!

Nuputamisenurga lahendusi, huumorikooli esemeid ja kaebusi ning ettepanekuid ootame:

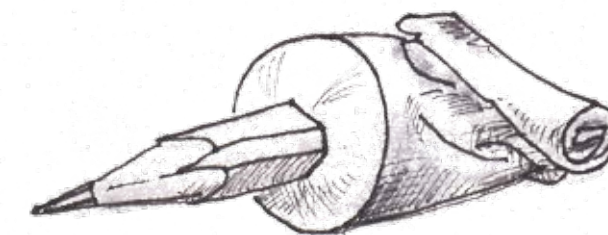
meiliaadressil pilkaja.sisu@gmail või postiaadressil Kuressaare, Torni 1 postkast nr.43, 93801

Hlaviatuur fanaatilisele kommenteerijale (Enn Pikima)

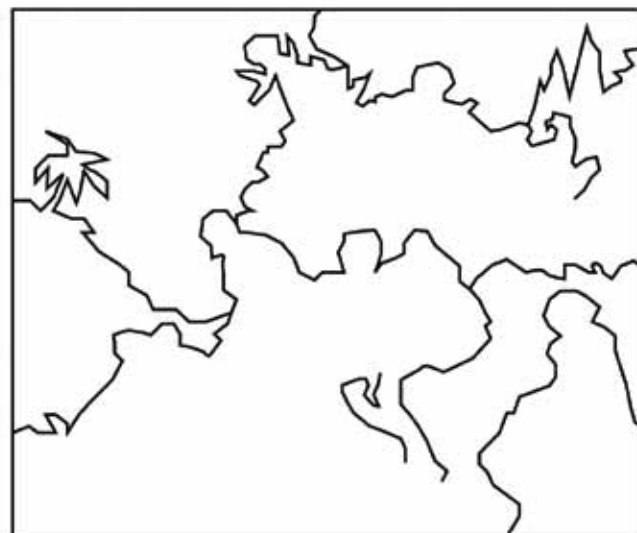
Saiakeste soojendaja (Saale Romb)

Pastapliiats (Tiit Pedam)

Kaebused ja ettepanekud

Värvi isel

Ettepanek riigi kulude ja kuritegevuse vähendamiseks.

Teadupärast on ühe vangi ülalpidamise kulud meie vanglates ligemale 1000 euri kuus. Mis oleks, kui töötu ja kuritegevusele kalduv kodanik sõlmiks justiitsministeeriumiga kokuleppe.

Makstagu talle riigi poolt poolgi sellest summast, ütleme 500.-euri kuus ja tema kohustub mitte kuritegu sooritama.

Sellela väheneks oluliselt vangide hulk meie vanglates, samuti ka nende ülalpidamiskulud. Riigil jälle raha rohkem ja elu turvalisem.

Honorar mingi „Pilkaja” toetuseks.

Lugupidamisega,
Mihkel Sander.

**

Tere „Pilkaja”. Mina kaeban seriaali Õnne 13 peale. Olen pikki aastaid

selle seriaali andunud vaataja.

Viimasel ajal aga ei suuda enam. Kuhu on kadunud tegelaste normaalne jutt ja inimlikud suhted?

Kõik ainult õiendavad teineteise kallal. Ving ja virin seriaalide kaup. Elu on niigi niru, teed õhtul teleka lahti-veel hullem.

Ei taha enam.

Vaike.

**

Kaeban ilmaste peale.

Nad ütlevad, et tuul pöördub läände. Tähendab see ju, et sel juhul peaks ta hakkama puhuma idast!

Kui mina pöördun Võrust Tartu poole, siis ma ju tulen Võrust. Õigem oleks teatada, et tuulelipp pöördub läände, siis nagu asi selgem.

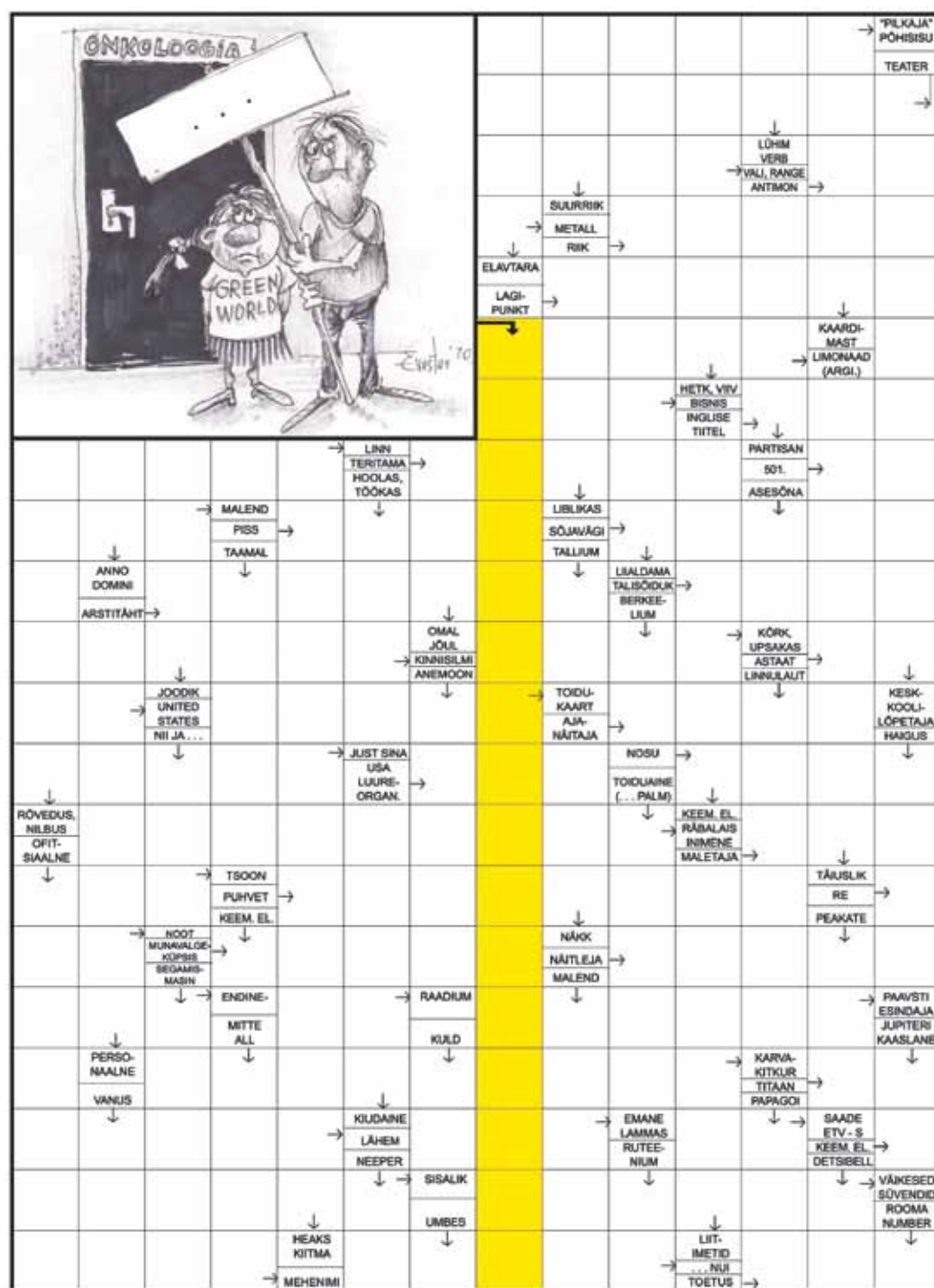
Ants Võrust.

**

Konstruktiivsuse mõttes kaebus kõigepealt ja ettepanek takkapihta („takka” omandab käesolevas kontekstis üsna konkreetse tähenduse).

Kuna paljud asjad on teadaolevalt seal kus nad on, isetahtsi läinud või konkreetselt saadetud, siis peaks ametisse hakkama riiklik proktoloogiaamet peaproktoloogiga eesotsas. Nende eeliseks on asjade märkamine ja praktiline asjade kättesaamise oskusteave ning -võime. Lõppkokkuvõttes on üsna ükskõik, kust need käed välja kasvavad - peaasi, et kuldseid! Ja neis kuldsetes kätes on ka till balalaika...

Andres R.

Meie küla eided

Ave Nahkur

järgneb..

ISSN 2228-0405

ISSN 2228-0405

